

Till kontaminationens lov

OSCAR HEMER är professor i journalistisk och litterär gestaltning vid Malmö högskola och Dr. Philos i socialantropologi vid Universitetet i Oslo (2011) på avhandlingen *Fiction and Truth in Transition: Writing the present past in South Africa and Argentina* (Lit Verlag, 2012). Han är författare till ett tiotal böcker (skön- och facklitteratur), översättare och kulturjournalist i olika medier. Våren 2015 var han gästforskare på Stellenbosch Institute for Advanced Study (STIAS) och hans pågående forskning kretsar kring Sydafrika.

Foto: Aron Hejdström.

rubriken till denna introduktion har jag lånat från Kwame Anthony Appiah. "In praise of contamination" är en underrubrik i ett av kapitlen i *Cosmopolitanism: Ethics in a World of Strangers* (2006:111–113). Med "kontamination" syftar han på den blandgenre av komedi och tragedi som skapades av den romerske (kartagiske) dramatikern Publius Terentius Afer. Genom åkallandet av Terentius beskriver Appiah en tradition som sträcker sig minst 2000 år tillbaka och han utnämner Salman Rushdie till denna traditions främste nutida representant. Den tidige Rushdie, nota bene, författaren till *Satansverserna* (1988), som drabbades av fatwan. En annan lovsång, *Éloge de la créolité* (1989), publicerades vid samma brytningstid som Rushdies "kontamination", och torde tillhöra samma tradition. "Kreolmanifestets" tre karibiska författare Jean Bernabé, Patrick Chamoiseau och Raphael Confiant, var i sin tur inspirerade av Édouard Glissant (1928–2011), *kreoliseringens* främste teoretiker och konstnärliga uttolkare.¹

Bengaluru Boogie, som jag i brist på en bättre beteckning kallar en "etnografisk fiktion", ingår i ett pågående projekt i vilket jag i kontaminationens anda försöker blanda litterära och akademiska skrivformer. Upprinnelsen till detta möjligen utsiktslösa experimenterande finns i ett tidigare projekt, *Fiktions sanning* (2007–2010), som undersökte den litterära fiktionens betydelse i de senaste decenniernas samhällsliga omvandlingsprocesser i Sydafrika och Argentina och som, till min egen överraskning, ledde mig in i gränslandet mellan litteratur och antropologi (fiktion och etnografi). *Fiktions sanning* var ett konstnärligt forskningsprojekt och beslutet att presentera resultatet i form av en doktorsavhandling i socialantropologi (vid Universitetet i Oslo) fattades först i ett långt framskridet skede av processen, som svar på

ambitionen att finna *en* form som var kongenial med innehållet. En *roman* hade kanske framstått som ett mera naturligt val. Romanen kan ju omfatta alla andra genrer. Men en roman hade också varit lätt för akademien att avfärda, som – *fiktion*, det vill säga icke-verifierbar. Därför valde jag, en outsider inom akademien, att hålla mig till den akademiska ramen, men tänja avhandlingens format inifrån genom att inkorporera element av essä, reportage och memoar.

Men hur experimentell och gränsöverskridande jag än eftersträvade att vara så blev jag likväl hårt disciplinerad av den akademiska normen. Därför var det en stor lättnad att återgå till att skriva fiktion. Efter disputationen och redigeringen av den reviderade (utökade *och* förkortade) bokversionen (Hemer 2012a) skrev jag en roman, *Misiones*, som delvis bygger på avhandlingens argentinska material och som avslutar en trilogi, *Argentinatrilogin* (2014), som jag har arbetat på sedan slutet av nittiotalet. Dessa två parallella projekt (det akademiska och det skönlitterära) har definitivt inspirerat varandra och jag kan i efterhand tydligt se dem som två olika sätt att undersöka och gestalta ett gemensamt stoff.

Men vilken är mötespunkten för dessa båda praktiker? Var är det möjligt för dem att *konvergera*? Är det ens önskvärt att de konvergerar, det vill säga kontaminerar varandra? Detta var en av de centrala frågorna för min avhandling, och svaret tycktes vara ett något överraskande och kanske nedslående ”Nej, de är skilda praktiker och jämbördiga bara så länge de förblir åtskilda.” Men undersökningen om fiktionens sanning avsatte också en bastard av mera litterär art: ”Hillbrow blues” (2008), som jag skrev medan jag arbetade med det sydafrikanska materialet, när-

mare bestämt ett kapitel om ”att skriva staden” (Johannesburg). Jag blev inbjuden att medverka i en litterär antologi och tackade först nej med hänvisning till att jag inte hade någonting liggande och att jag var alltför upptagen av mitt forskningsprojekt. Men redaktören, Magnus Ödmark, insisterade och fick mig att gestalta någonting jag säkerligen inte hade skrivit utan en skarp deadline.

Det går snabbt, Pretoria Street är kortare än jag mindes den, jag spanar efter hotellet på höger sida vars namn jag förträngt, nej, glömt bort, helt enkelt, men jag ser inga skyltar över huvudet, inte heller några spår av bokhandlar, caféer eller frukostserveringar, det är mycket folk på gatan, mest unga män, inga kostymer, enstaka äldre kvinnor, ingen kommers, blindfönster, hela Carlton Hotel igenbommat som ett spöktorn, de låsta garageportarna slagna i kedjor, men inga vägspärrar eller brinnande oljefat... Nigerianerna och zimbabwierna har förstört stället, säger taxichauffören med lidelsefull vämjelse och jag minns min första taxiresa i Johannesburg för femton år sedan när den vite taxichauffören utgöt hela sitt förakt för de svarta horder som invaderat den tidigare förbjudna staden. Jag bodde på Pretoria Street, på det trestjärniga hotellet vars namn jag inte längre kommer ihåg, med utsikt mot gatan, bullrigt, utan luftkonditionering, med kackerlackor i badrummet men i övrigt rent och prydligt. Apartheid var redan historia, som kommunismen i Östeuropa, TV visade *Hill Street Blues* dubbad till *sotho*, interfolierad med reklam för den nya regnbågsnationen i vardande [...]

”Hillbrow blues” är, som framgår av inledningsstycket ovan, inte en akademisk text. Ändå är den i stora stycken identisk med motsvarande avsnitt i min avhandling. Skillnaden är just det element som definierar den som fiktiv: medvetandeströmmen och den subjektiva förvrängningen av verkligheten. I berättarjagets medvetande blandas intrycken från den återgivna taxifärden genom Hillbrow med andra bilder och minnen till en surrealis-

tisk stadsbild som inte helt överensstämmer med den faktiska. I den engelska versionen, som också skrevs på beställning för en antologi (Hemer 2012b), berättas historien i tredje person. Detta enkla distanserande element gjorde större skillnad än jag hade trott. ”Han” är inte ”jag”. Jag är inte helt klar över vem han är, varifrån han kommer eller vart han är på väg.

Det är alltså fiktion, men det är också etnografi i den meningen att texten förmedlar erfarenheten av en verklig plats och eftersträvar att ”fånga” denna plats. Den bygger inte på en resa utan flera och den har två tidsregister, ett då och ett nu, ett före och ett efter; i det här fallet före och efter avvecklingen av apartheid.

Bengaluru Boogie, som skrivits parallellt på svenska och engelska (Hemer 2015), består likaså av två, eller egentligen tre tidsplan, med ett om än inte lika tydligt före och efter: den uppseglande IT-metropolen i början av 2000-talet – ”the pre-broken Bangalore”, som en av mina informanter uttryckte det – och den självförkvävande megastaden tio år senare. Denna vidareutveckling av den etnografiska fiktionen var mitt bidrag till projektet *Memories of Modernity II*, 2012–2013, i samarbete mellan Malmö högskola och Srishti School of Art, Design and Technology i Bangalore.²

Min första resa till Bangalore var också som reporter, fast det jag skrev 2003 publicerades aldrig, och det opublicerade reportaget utgör undertext och referens för mina fikcionaliserade intryck från två resor tio år senare (januari och november 2013). Det mest iögonenfallande med den nya texten är huvudpersonens genusbyte, ett spontant infall som föll sig ganska naturligt vid den bestämda tidpunkten, januari 2013, då harmen över gängväldtäkten av en kvinnlig sjukgymnaststudent

vällade massdemonstrationer över hela subkontinenten. Även om det inte är fråga om ett (fysiskt) könsbyte så har han blivit *hen* och denna ytterligare subjektförskjutning innebar inte bara en stor utmaning utan gav också en annan innebörd till begreppet *tredje person*.

Efter Bangalore har jag återvänt till Sydafrika och jag arbetar för närvarande med en diptyk, *Stellenbosch Stomp/Cape Calypso*. Tematikens är densamma, men att formen varierar ligger så att säga i kontaminationens natur. Det är min avsikt att så småningom samla mina etnografiska fiktioner i en volym.

NOTER

- ¹ Glissant är alltför lite känd utanför den franskspråkiga världen, men två av hans verk finns faktiskt översatta till svenska: *Relationens filosofi/Omfångets poesi* (Glänta, 2012) och *Indiorna: En dikt om den nakna nattens Erövrare* (Elisabeth Grate Bokförlag, 2012).
- ² Projektet bestod i en konferens, *Mediating Modernity in the 21st Century: Rethinking and Remembering* (24–25 January 2013), med Arjun Appadurai som huvudtalare, samt ett antal ”transdisciplinära interventioner” i Bangalore. Det första *Memories of Modernity*-projektet, 2005–07, var ett samarbete mellan Malmö högskola, Malmö Museer och Centre for Creative Arts vid University of Kwa-Zulu-Natal i Durban, som på motsvarande sätt hade ”sonderat” Durban. Det projektet inkluderade forskare och studenter samt fyra svenska och fyra sydafrikanska bildkonstnärer och resulterade bl a i en utställning, *Houses of Memory*, som visades först på Durban Art Gallery och därefter på Malmö Museum. Jag var en av koordinatörerna för detta projekt, som i hög grad inspirerade mitt senare forskningsprojekt.

REFERENSER

- Appiah, K.A., 2006. *Cosmopolitanism: Ethics in a World of Strangers*. New York; London: W.W. Norton & Company.

- Bernabé, J.; Chamoiseau, P. & Confiant, R., 1993 [1989]. *Éloge de la créolité: [In praise of Creoleness]: édition bilingue français/anglais*. Paris: Gallimard.
- Hemer, O., 2008. "Hillbrow blues", i Ödmark, M. (red.), *Scenarvisningar för ett större sällskap*. Halmstad: Hayday Books.
- Hemer, O., 2012a. *Fiction and Truth in Transition: Writing the Present Past in South Africa and Argentina*. Berlin: Lit Verlag.
- Hemer, O., 2012b. "Hillbrow Blues", i Chapman, M. (ed.), *Africa Inside Out: Stories from Time of The Writer*. Scottville: University of KwaZulu-Natal Press.
- Hemer, O. *Argentinatrilogin (Cosmos & Aska, 2000; Santiago, 2007; Misiones, 2014)*. E-bok. Stockholm: Vulkan.
- Hemer, O., 2015. "Bengaluru Boogie : Outlines for an ethnographic fiction", i Hansen, A.H.; Hemer, O. & Tufte, T. (eds.), *Memory on Trial: Media, Citizenship and Social Justice*. Berlin: Lit Verlag.

Bengaluru Boogie

Med foton av *Ayisha Abraham*

Fiktio

Tio år senare är hen en annan person. Perspektivskiftet beror inte bara på könsbytet, men tidpunkten för manifestationen kunde inte vara lägligare, med dagliga nya gruvliga avslöjanden i "Delhi-fallet". Gängväldträkten av den tjugotreåriga sjukgymnaststudenten och protestdemonstrationerna över hela subkontinenten har varit *breaking news* sedan hens ankomst för två veckor sedan. Som kvinna (hermafrodit) blir hen sedd med andra ögon, men ser också själv andra saker än förra gången, därför att hen tittar efter annat. Jyothsna talar om det yrvakna millenniets metropol som "the pre-broken Bangalore". Då var hen, det vill säga han, bara här i tre eller fyra dagar, som avslutning på sin första Indienresa, en komprimerad tolv dagars grand tour Mumbai–Ahmedabad–Varanasi–Delhi–Bangalore–Delhi, varav sammanlagt säkert två hela dygn av väntan på Delhis flygplats som svepts i kolsmog och dimma av den kallaste vintern på fyrtio år. Hens främsta minne av Ban-

galore, nästan det enda hen kom ihåg, var det behagliga vädret, "den luftkonditionerade staden", en lika sliten kliché som "Indiens Silicon Valley" – och inte ens vädret är längre beständigt.

För tio år sedan var han i sällskap med Madan, en sorglös IT-entreprenör som upplät sitt vardagsrum i en tvårummare med balkong i någon lummig förstad (hen har ingen aning om i vilket väderstreck, men kommer ihåg att utsikten över ännu outdikade våtmarker väckte ett minne av hans barndoms Almhög). De hade träffats i Varanasi, på en illa organiserad akademisk konferens där de båda känt sig lika malplacerade. Madan hade nyss publicerat sin *Asia Pacific Internet Handbook*, den första översiktliga analysen av IT-utvecklingen i Syd- och Ostasien, inklusive Australien, med underrubriken "Episode IV: Emerging Powerhouses". *Star Wars*-allusionen indikerade att han sparade förhistorien till senare och gick rakt på vad han kallade den globala Internet-kapplöp-

ningens andra rond, den nyss inledda som bestod i spridningen av det mobila, trådlösa Internet; en rond där Asien övertagit ledningen och initiativet. I bräschen gick förstas hårdvaruproducenterna Japan och Sydkorea, men det var de nymornade jättarna Indien och Kina som med sina gigantiska marknader var de som skulle generera den kommande formliga explosionen (IT-revolutionens tredje rond)... Första kvällen i Bangalore hade Madan bjudit honom på utomhuskonsert med violinvirtuoserna Jean-Luc Ponty och L. Subramaniam och de hade slutligen hamnat på nattsudd hos July Systems VD Rajesh Reddy, som samma dag återvänt från San Francisco, dit han pendlade varje månad. En Megapol-mix av gammal och ny popmusik skvalade diskret från den digitala jukeboxen på den S-formade bardisken där whisky blandades med drambuie i de isfyllda glasen, utanför ruvade en evigt grönskande trädgård inhägnad av ljudisolerande glastegel. Det lågmälda samtalet kretsade kring det allt ogästvänligare klimatet i USA och amerikanernas tafatthet i den nya trådlösa utvecklingen: ”De har

nyss upptäckt sms.” Fniss. Hen kunde återkalla scenen därför att han hade beskrivit den i sitt sista resereportage, det vill säga hen mindes inte, men det var så han hade återgett den, med just de betydelsebärande detaljerna, klichéerna av IT-metropolen, kontrasterade mot pilgrimsstaden vid Ganges, vars mördande råkyla däremot fortfarande framkallade rysningar av obehag. *Döden i Varanasi...* Människor frös ihjäl i hundratal, medan pilgrimerna fortsatte att förrätta sina morgonritualer i det högst tiogradiga, höggradigt förorenade flodvattnet och guldletarna rotade efter tandplomber och nässmycken i likbälens aska; en hel natt låg han i frossbrytningar på pensionatet vars namn hen inte minns (varför lade han aldrig hotellnamn på minnet?) och tänkte på döden i Varanasi...

Han skrev sitt sista reportage på beställning och mot anständig betalning, men texten publicerades aldrig. Han inväntade det kommande numret av tidskriften, sedan nästa och nästa igen, då hade snart ett år gått och det var för sent att vända sig någon annanstans. Det var

Foto: Ayisha Abraham.

inte hans bästa reportage, men det grämer henem fortfarande att det aldrig gick i tryck. Tio år senare läser hen också det han skrev då med andra ögon; det som varit förgrunden, själva poängen om "Indiens moment 22", att konkurrensfördelarna gentemot alla andra utvecklingsländer riskerade att gå om intet i det ögonblick man började avancera i den globala IT-näringskedjan, bla bla, framstår som trivialt, rent av ovidkommande; det väsentliga är vad som då var undertext, reportagets andra register som pekar framåt mot det som nu upptar hens tankar: den latent förintelsen, gruppsykosen, utbrotten av obegriplig bestialitet. För tio år sedan var pogromerna i Gujarat i färskt minne, han hade blivit förevisad de rensade boplatserna i Ahmedabad, men utan att fästa något närmare avseende vid dem, utan att försöka suggerera platsens onda ande. Det fanns inga spår, ingen blodsmak, ingen stank av levrad skräck (som flera år senare skulle kvälja honom i Rwanda, där de mördades multnande kläder lagts i prydliga högar på kyrkbänkarna), men det förundrade henem ändå att han inte hade drabbats mera av stundens erfarenhet. Avtrubbad, eller bara disträ? Under uppmarschen till det andra Irakkriget var den antiislamiska retoriken legio, säkerhetskontrollerna lika rigorösa som i USA (eller Israel, där han aldrig varit) och även om han intuitivt kanske förstod att det exceptionella i Indien varit normalitet alltsedan den olycksaliga delningen 1947, alla pogromers moder, så skulle vidden av hekatomben gå upp för honom långt senare, nej, den var fortfarande ofattbar, precis som den makabra folkfesten i Rwanda, som utrotningen av Europas judar och romer... Ogripbar men inte obegriplig, Arjun Appadurai dissekerar folkmordets logik med ohyg-

lig precision i *Vredens geografi*. Majoritetens fruktan för minoriteten som står i vägen för helhetens uppfyllelse, därför att den skulle göra detsamma om proportionerna vore de omvända. I Indien finns inga minnesmärken över de slaktade; ingen vill bli påmind därför att alla är komprometterade, mer eller mindre, till och med de oberörbara.

Det storskaliga våldet är inte bara konsekvensen av antagonistiska identiteter, våldet i sig är ett av de sätt på vilka illusionen om fasta och laddade identiteter skapas och vidmakthålls... Minoriteten är symtomet, men det underliggande problemet är skillnaden. Därför är elimineringen av själva skillnaden målet, den storskaliga mördarnarcissismens adelsmärke... Minns Philip Gourevitchs ord om Rwanda: Folkmord är när allt kommer omkring en övning i *community-building*.

Indien överväldigar henem. "Ett övergrepp på alla sinnen", som reaktionären Naipaul så väl har uttryckt det, hen vet inte i vilket sammanhang men har det från tillförlitlig källa. Ambivalensen hade han känt också för tio år sedan, men nu är den rent fysisk, en andnöd, ett hotande nervsammanbrott. Trängseln, svetten, de utsöndrade odörerna från kloaker och avgasrör, händerna som förstulet tafsar på hens kropp, blottställdheten i autorikschorna som kryssar dödsföraktande i den konstanta rusningstrafiken, ett under att det över huvud taget går att komma fram oskadd, bara små bucklor och rispor i lacken, som *karesser*, ett lustigt ord hen aldrig hört förut, någonting mellan karosser och kadaver, engelskans *carcass*... bilik... Varje förflyttning ett mödosamt företag, Nandi Durg Road, där pensionatet ligger, en nästan oöverstiglig barriär; väl tillbaka på Droog House är hen så utmattad att hen stannar på rummet resten av dygnet. I reportaget hade han liknat

Foto: Ayisha Abraham.

Bangalore vid en botanisk trädgård genomkorsad av motorvägar och oavsett om det var en träffande metafor eller bara ännu en kliché så är den fullkomligt överspelad nu, tio år senare, då människomassan, *invånarantalet*, vuxit från sextio till hundra *lakh* och bilarna, motorcyklarna och autorikshorna säkert tre- eller fyrdubblats; de enskilda träd som lämnats kvar intill de utplånade trottoarerna liknar svedda stammar som överlevt en skogsbrand. Överspelad och förutsägbar. Banal (liksom kontrasten till Varanasi); Botaniska trädgården, Lal Bagh, är Bangalores enda sevärdhet enligt *The Lonely Planet* (fast han besökte den inte då); en vidsträckt oas i vars mitt Gondwanas hjässa av gnejs träd i dagen, tre, kanske fyra miljarder år gammal. Ur-äldrig, utan minne.

Nu är hen i Bengaluru för att delta i en konferens, *Mediating Modernity in the 21st Century*, som hen själv är med och arrangerar. Staden bytte ansikte 2006, men hen hör aldrig någon uttala det nygamla namnet. Laddningen är inte som Bombay–Mumbai, där M alltjämt kunde uppfattas som en hindunationalistisk markering medan B (som i Bom Bahía) stod för det kosmopolitiska, inte det koloniala; fast Bengaluru signalerar *kannada*-nationalism, medan Bangalore är oupplösligt förknippat med britternas imperium, trädgårdsstaden för dess pensionerade tjänstemän. I själva verket, fast det förstår hen inte än, är det två städer som levat sida vid sida och vuxit samman först under nittonhundralets andra hälft, *the City* och *the Cantonment*. Staden och Förläggningen som vände Staden ryggen... can-

tonment, *containment*; till engelsmännens enklav hämtades tjänarna från Madras, inte Mysore... Origo ligger någonstans i Cubbon Park, men gränslinjen mellan tvillingstäderna är numera en osynlig söm, liksom skillnaden mellan tamil och kannada för den oinvidiga; subkontinentens mer än fyrtio språk och nästan lika många alfabet är ännu en varp i den sammansatta väven. Av det gamla Bengaluru, före engelsmännen, finns nästan inga spår; en skärva av Tipu Sultans fort, omgärdat av busstationen (rickshawföraren har aldrig hört talas om det); en förnimmelse av den eviga marknadens överdåd, konerna av kryddstoff i regnbågens varma register, havet av giljotinerade blommor, men kronbladens ljus tränger inte undan lukten av surnad olja; grundfärgen är rostbrun till svart.

”Låt det vittra!” säger Vasanthi som koordinerar ett svensk-indiskt samarbetsprojekt om kulturarvets bevarande. En metropol som inte glömde skulle snart begravas i sina minnesmärken. Men Bengalurus amnesi är exceptionell. Det är inte förnekelse, eller förträngning, utan förblindelse, självbedrägeri, *simulacrum*. Sinnebilden är Singapore. Hens enda föreställning om Singapore är den som William Gibson etsade fast i ett reportage i *Wired* i mitten av nittioalet: *Disneyland with a Death Penalty*...

Hen ser demonstrationerna mot det sexuella våldet på tv, inte på gatorna i Bangalore; kraven på dödsstraff för de gripna förövarna, i synnerhet den yngste som gjort sig skyldig till det gruvligaste våldet, ett järnrör upp i slidan. I tidningen, *The Times of India*, som varje morgon hängs i en påse på handtaget till hens hotellrum, gör ledarkolumnisten en jämförelse mellan den senaste månadens båda globalt medierade tragedier: gängvåldtäk-

ten i Delhi och skolmassakern i Connecticut; Obamas beslutsamma och hedervärda agerande i kontrast till Manmohans Singhs tafatthet, men också de uteblivna folkliga protesterna mot vapenindustrin och den fria tillgången på vapen i kontrast till den indiska medelklassens indignation och vrede. Men de som protesterar på gatorna är samtidigt, påpekar författaren och aktivisten Harsh Mander, tämligen likgiltiga för de gatubarn som våldtas varje natt. Mander håller en öppen föreläsning på temat ”Det ojämlika Indien” i samma lokal som några dagar senare ska hysa *Mediating Modernity*-konferensen. Han utmanar sin medelklasspublik genom att jämföra dagens Indien med de amerikanska sydstaterna på sextioalet. Elitskolornas ovilja att ta emot inkvoterade lägstastudenten är som motståndet mot medborgarrättsrörelsen och avsegregeringen av sydstatsskolorna. Samma förväxling av födslorätt och förtjänst, privilegium och merit; fasan för att sätta sina barn i samma skola som tjänstefolkets och upptäckta att trädgårdsmästarens eller kökspigans unge är smartare än ens egen. Åhörarna bekräftar ogenerat hans iakttagelser genom sina frågor och kommentarer. Här finns ingen oro för att bekänna färg, som i Sydafrika. (På middag, hos en av designlärarna från Srishti, i vars hem alla hushålls- sysslor sköts av tjänare, ler värdinnan och konstaterar belåtet att ”det är privilegiet med att leva i Indien”). Men den uppfordrande frågan hänger kvar i rummet, hen vet inte hur hen själv skulle besvara den: Är ni beredda att också förstå – och förlåta – den minderårige våldtäktsmannen i Delhi?

Kvällen därpå föreläser William Dalrymple på National Gallery of Modern Art om de sista mogulerna, ett och ett halvt sekel, från 1707 till 1857, som histo-

rieböckerna beskriver som en period av dekadens, det vill säga en tid präglad av kultur- och rasblandning. De *vita mogulerna* är företrädesvis skottar som omflyttats från imperiets västra utpost i Nordamerika och som förälskar sig så i Indien att de tar indiska hustrur och konverterar till islam. Lika radikala som kapten Richard Burton och hursomhelst negationen av hans fördomar om britter i Indien. Det vill säga, hans uppfattning om brittisk kolonialism är präglad av erfarenheten av Durban, och av Kenya. Med ens får begreppet *Anglo-Indian* en annan innebörd, en term som omfattar alla barn av indisk mor och europeisk far. Även ättlingar till fransmän, holländare och tyskar är angloindier, ungefär som alla invandrare till Argentina som kom med ottomanska pass blev *turcos*. På frågan hur många de är får hen inget svar, lika lite som på frågan om antalet brahminer.

Om sex månader ska hen sitta på sitt sent funna stamlokus, Indian Coffee House på Church Street, ljusblå väggar, träbord, träbänkar med laminatskivor, vitklädda servitörer i klassisk Mysore-mundering (tror hen), med bälten och smyckade huvudbonader som påminner om löst virade turbaner; mannen i kassan med runda stålågade glasögon liknar en lärare, eller intellektuell. Vid bordet mitt emot, intill luckan till köket, sitter en barfota man och sätter sin signatur på notorna innan servitörerna tar dem till kassan.

Gästerna är alla äldre och medelålders män, ensamma eller i sällskap, lågmält samtalande eller försjunkna i tidningsläsning, en sitter och pillar på sin mobil. Affischerna på väggarna kunde vara retrorervisita på en hipsterbar och har säkert hängt där sedan före självständigheten: en stolt man i skägg och ett fat rostade kaffebönor, a fine type, a fine coffee, both are Indian... Kaffet är utsökt, liksom dhosan, hens enkla lunch.

Den tredje resan lägger sig över den andra, nyanserar bilden. Det ska förundra henem att hen får ut så lite av den pågående vistelsen, trots att den varar i tre hela veckor, hen ska förklara det med dels isoleringen på Droog House (nästa gång bor hen på Elanza Hotel på Richmond Road och staden blir tillgänglig på ett helt annat sätt), dels att hen är otillräckligt förberedd, dåligt påläst. Det kunde han vara som reporter och ändå hitta rätt, med intuition och improvisation, men nu finns ingen tvingande drivkraft, till skillnad från för tio år sedan gör hen inga intervjuer, inget av den dialektik som den hyperaktiva reporterrollen alstrar, ett sinnestillstånd som förutsätter ensamhet, han skulle aldrig ha kunnat arbeta i par, inte ens med en fotograf, därför att varje social eftergift skulle stjåla koncentration. Nu är det något annat hen är ute efter, vad är ännu diffust, kanske något omöjligt och inte ens eftersträvt, det förblir diffust också om sex månader när han rekapitulerar detta redan avlägsna nu. Det som bekymrar honom då som nu är avtrubningen, utan tvivel är det en form av bedövning, eller en vaneseendets blindhet, kanske som den smygande alkoholismen; blasé är fel ord, för hen är fortfarande nyfiken, radikal också i konventionell politisk bemärkelse (mera radikal nu än för tio år sedan). Trots att hen föresätter sig att insupa, registrera, komma ihåg de betydelsemättade detaljerna, så är det som om intrycken inte fastnar, resorna hen gjort de senaste åren flyter samman i minnet, försvinner, lämnar luckor. Är det så enkelt att det finns en gräns för hur mycket man kan komma ihåg? Han brukade intala sig att allt finns där, någonstans, subliminalt, under gränsen, i medvetandets mörkrum, som oframkallad film. Fast lyhörddhet och iakttagelseförmåga var aldrig hans främsta egenskaper; hans största tillgång som reporter var reflektionen, den överraskande associationen, förmågan att tänka i andra

Foto: Ayisha Abraham.

banor, nya även för honom själv. Oförskräcktheten förutsatte en viss oskuld, en obekymrad okunnighet, den som är alltför påläst är också garderad mot halsbrytande tanke-språng. Återbesöket om sex månader ska stärka henem i övertygelsen att hen är något väsentligt på spåren, både formen, den etnografiska fiktionen, och tematiken, delningens vålnad och tystnaden kring det oläkta såret, Men det räcker inte med att antyda, hen måste gå till botten... Vid bordet intill ska två muslimska män sitta med huvudena ihop i sina vita kalotter, bredvid dem, med ryggen mot henem, en man i jeans och t-shirt som det står Shakespeare & Company Network of Writers på; kanske västerlänning eller anglo-indier... Det är ett annat alternativ; en etnografisk studie av den anglo-indiska minoriteten, en jämförande studie av marginaliserade hybridkulturer i

ras- och kultursegregerade samhällen; anglo-indierna, Sydafrikas "färgade", de kreoliserade svenskättlingarna i Misiones... Sedan sätter sig tre unga kvinnor vid bordet på hens vänstra sida, och bakom dem en man som läser en kannada-språkig tidning (förmodar hen; det kan lika gärna vara tamil, men inte hindi, för hen känner igen de runda syndiska tecknen, runda för att inte skära sönder palmbladens fibrer.) Det är en förnämlig ut-siktspunkt, ingen ägnar henem någon upp-märksamhet.

Varför är medelklassen så arg? Arjun Appadurai, anförd av sin paranta slovenska hustru, är mindre och mörkare än hen föreställt sig. Han är konferensens keynote och dragplåster, men det är inte därför han gästar Bangalore, tvärtom är konferensen lagd för att passa hans visit; han

är inbjuden av Tata-koncernens National Institute of Advanced Studies, och talar inför dess fullsatta auditorium på temat *Corruption as Participation in Neo-Liberal India*. Appadurai särskiljer den traditionella vertikala korruptionen, den som består av små gåvor och dricks, från den moderna, globala, nyliberala som är horisontell och *broderlig*. Indien är en kontantekonomi. Få använder kreditkort, halva befolkningen saknar bank (*unbanked* är det engelska ordet, hen förlorar sig för ett ögonblick i möjliga svenska översättningar, *obankad*, *banklös*...). Nittioalets ekonomiska liberalisering motiverades med ökad transparens men resultatet blev det motsatta. Idag är halva ekonomin svart. Givetvis finns det ett samband. Kontantekonomin är för Appadurai en viktigare förklaring till det samtida Indiens egenart än alla kulturella faktorer. Men varför denna vrede nu? Det är två saker som får den uppåtsträvande medelklassen att gå ut på gatorna och demonstrera: det sexuella våldet och korruptionen. Delvis är det en inåtvänd vrede, en frustration över den egna beroendeställningen, över att vara djupt insyltad i de korrupta transaktionerna, både horisontellt och vertikalt. Indien är en best som vaknat och satt sig i rörelse – inte den visa elefant som riskkapitalisten Gurcharan Das för tio år sedan kontrasterade mot de ostasiatiska tigrarna; elefanten som skriker framåt i stadigt och målmedvetet mak och då och då stannar upp för att reflektera över sitt förflutna och för att njuta av färden – utan ett vidunder vars uppsyn världen ännu bara anat. Medelklassen traktar efter den rikaste tiondelens obscena opulens och trampar nedåt mot de likaså uppåtsträvande daliterna. Kasthierarkin är mångfaldig och oöverskådlig (obegriplig för en utomstående), med nya

allianser som medger en viss social rörlighet, korruptionen är utrymmet där konvergens är möjlig... *ett karismatiskt avbrott i den byråkratiska rutinen* (sade han verkligen så?). Hen funderar på den svenska översättningen av *communalism*; ”det kommunala våldet” får honom att dra på munnen, ett inåtvänt leende. Våldet mot daliterna, de kastlösa, utövas av dem näst längst ned, lågkasterna utan *reservation*, som den positiva särbehandlingen kallas här. Våldet är ett effektivt sätt att kanalisera de fattigas frustration och hindra de lågkastigas revolt mot högkasterna. Muslimerna, minoriteternas majoritet, Pakistans förmenta femte kolonn, är den nationella syndabocken, men här i Bangalore har eruptionerna av kollektivt våld också skett längs lingvistiska skiljelinjer; kannada mot tamil och urdu.

På hotellrummet zappar hen mellan tv-kanalerna, som alla till förväxling liknar Fox. Delhi-saken har fått maka på sig för de braskande nyheterna om en dödad gränssoldat i Kashmir; halshuggen, såvitt hen lyckas utläsa av de upphetsade kommentatorerna som piskar upp hatet och utkräver hämnd. I en av kanalerna sitter utrikesministern och försöker värja sig mot den ettrige programledarens beskyllningar om flathet mot ärkefienden. Det har inte gått upp för honom förrän nu att harmen ligger så nära ytan, hen kan förnimma de latenta folkmorden, de ömsesidiga pogromer som bara väntar på att släppas lös; om han någonstans skulle föreställa sig möjligheten av ett kärnvapenkrig så är det här. *Folk är lättantändliga som tändstickor*. Han minns de orden från sitt reportage från Istanbul 1998, under Öcalan-krisen, när folk brände spaghetti på gatorna inför Galatasaray's möte med Juventus i Champions' League. Det var en av hans kurdiska informanter som

sade det till åminnelse av det påtvingade befolkningsbytet mellan Grekland och Turkiet på tjugotalet, en förövning i mindre skala till Indiens delning, då tolv miljoner bytte sida om den nya gränsen och en miljon mördades. Går det att föreställa sig något mera motbjudande än den etniska (eller religiösa) narcissismen, förintelsens förevändning och förutsättning? En förvillande förenkling, kanske, fundamentalism mot kosmopolitism... kanske är kosmopolitismen underifrån ett be- drägligt önsketänkande, som anarkismens tro på människans godhet, den frihetliga socialismens fundament. Men vad skulle man annars förlita sig på? Egennyttans terrorbalans.

Tio år tidigare hade han färdats i ett flygande tefat. Electronic City, den största i korridoren av IT-parker, *iiiit-b*, *triple ITB*, Indiens spjutspetsakademi för IT-ingenjörer, en redan bedagad hypermodernitet som reser sig över den rudimentära subsistensekonomins bodar och vagnar, men invändigt en rymdstation, bemannad av rebellerna mot Imperiet. *Open source* mot Microsofts monopol (långt före Facebook och Google). *The Linux Spirit*, som det tidiga nittioalets elektroniska nybyggare. Kalifornienideologin, men med ett socialt samvete.

Det var lätt att föreställa sig hur gamle Everett Rogers på sin rundresa till Indiens teknikparker hade duperats av dess unga entusiastiska ingenjörer och entreprenörer. Indiens väg till framtiden syntes lika självklar som ändamålsenlig: *the informatization strategy*. De senaste fem åren har inneburit en större förändring än femtio år av självständighet, var ett mantra som kunde tas för en besvärjelse. Men ”informatisering” blev aldrig någon vedertagen motsvarighet till industrialisering. Och vad hände med den förväntade exponen-

tiella ökningen av internetcaféer, *community centers* och lokalradiostationer, som skulle sprida IT-metropolens välsignelse ut i byarna och lysa upp det kompakta rurala mörkret? Han såg ingenting av byarnas Indien då, och hen gör det knappt nu heller, men hen kan inte undgå slummen, bara ett par kvarter från Nandi Durg Road. ”I Bangalore ger också de fattiga ett välmående intryck”, skrev han i sitt reportage. Det är den enda meningen hen skäms för.

Förvandlingen är enkel. En lång mörkröd *kurta* över vita bomullsbyxor, vita tygskor, en sjal över axlar och huvud, en tunn eyeliner under ögonen och lite ögonskugga ovanpå.

Men när hen äntligen får en halvdag för sig själv lägger hen av sig slöjan och sminket för att flanera i stadsdelen Shivajinagar, tio minuters rickshawfärd från hotellet. Uppfylld av Appadurais ”kosmopolitism underifrån” tycker hen sig smälta in i den tusenåriga urbaniteten som en främling bland andra, ett ovanligt men inte obekant inslag i mängden. Här vandrar hen obesvärad, men här finns inte heller någonstans att ta vägen; moskéerna är förbjudna, liksom de hinduiska templen med sina torn av smurfliknande gudafigurer; de fåtaliga barernas källarhål skulle hen inte förmå sig att träda in i ens om någon ropade på henem. Det luktar olja, isärplockade motorer, växellådor, kanalen är ett dike igenproppat med avfall, avskräde (*vad är skillnaden?*), avträde, människoluktens sötma; hen kommer att tänka på *den deodoriserade skunken*, boken av Bosse Gustafsson, ej att förväxla med Bo, ekonomhistorikern och maoisten, associationen är helt malplacerad, barock, ett försvar mot den galvaniserade verkligheten runt omkring, liksom mobilkamerallinsen: han var en duktig fotograf en gång,

eller kunde ha blivit, med sin renoverade Leica från 1962 som han köpte i Stockholm för 1200 kronor 1976, i början stod han till och med och slabbade i Journalisthögskolans mörkrum, 25 ASA på Portrigo Rapid, sorgmodiga bilder från hans munktillvaro utanför Norrtälje, senare diabilder från resorna i Afrika och Latinamerika. Kameran slutade fungera 1992 i Tanzania; han hade tagit en hel rulle på byar vid Tanganyikasjön som tagits över av babianer och på schimpanser i Jane Goodalls reservat, där en hanne gjorde ett skrämmande utfall mot hans italienska reskamrat, men ingenting hade fastnat på filmen som aldrig vevats fram, och efteråt – nu – är det som om den resan aldrig hände, eller vore en dröm. Efter Leican hade han en billig Nikon som drog allas blickar till sig när slutaren öppnades

och slog igen, därefter ett par digitalkameror som båda gick sönder efter något år, sedan dess har han nöjt sig med mobilen, men han har aldrig återfått känslan för att fotografera. Överflödet av ögonblickliga bilder har trubbat av blicken, eller viljan, hen har aldrig ens hållit i en videokamera, en begränsning utan tvivel, liksom aversionen mot sociala medier, hen verkligen *hatar* facebook, fullkomligt och irrationellt, ett excentriskt drag, kanske löjeväckande, men inte snobbism; ingen nostalgisk veklagan över alltings förläckning eller avmystifiering, bara lättsinnig bedrövelse över medelmåttigheten. Hen gör sig inga illusioner om att vara något annat än en iakttagare, en turist, fast det ordet är så omgärdat av förakt, både för den vulgära charterturismen och som sinnebild för den nya mobila eliten, i motsats

Foto: Ayisha Abraham.

till dem som inte kan röra på sig, eller som tvingas på flykt, turister och vagabonder (*eller vilken var nu Baumans dikotomi?*). Människorna hen möter i Shivajinagars gränder, som knappt lägger märke till henem och i varje fall inte vänder sig om, är de ens vagabonder, eller för evigt förvisade till denna periferi? Myllrande, stinkande Shivajinagar, ett anti-Singapore i IT-metropolens hjärta, resten av den vidsträckta halvslum som engelsmännen kallade Blackpally, vars gyttigaste delar jämnades med marken efter pesten och gav plats för Fraser Town. På andra sidan järnvägen ligger Cooke Town, där både Jyothsna och Ayisha bor.

Likgiltighetens globalisering. Begreppet ska tillskrivas den nye påven, Franciskus, men det kunde vara Harsh Manders; den mycket tydliga gränsen för medelklassens empati, i Indien som i Argentina som i hela den sköna nya världen. Cubbon Park har inhägnats, för att hålla massorna borta; i medelklassmetropolen är den *plebejiska demokratin* en sanitär olägenhet. Men hur man än förskansar sig bakom stängsel och murar så tränger den sig ändå på med sitt larm och sina lukter – ett slags *mångfaldens entropi* – om än bara som kulisser utanför de tonade bilfönstren på vägen till kontoret eller privatskolan.

Hens egen likgiltighet utmanas dagligen, men det är först när hen kommer tillbaka om sex månader, som någon ska nå innanför hens skärm. En tiggarflicka följer med i hens höga tempo ett par kvarter, hen viftar inte bara bort henne som hen rutinmässigt brukar göra, men har inga småpengar, bara femhundraupiesedlar; hon märker hens tvekan, det är som om hon genomskådade hens förställning, och för att undkomma förödmjukelsen stannar hen vid första bästa gatustånd och köper åtta olika ayurvediska tvålar. Av väx-

eln hen får tillbaka ger hen flickan trettio rupies – fyra kronor! – och ångrar sig i samma ögonblick som hon snopet lommar iväg, Varför ger hen henne inte femtio, eller hundra, eller femhundra? Hen kan inte strö sedlar omkring sig, det tjänar ingenting till, men varför kan hen inte överraska henne – och sig själv? Det där flyktiga mötet med en smutsig, snorig flicka, tolv, tretton, fjorton år, kanske en förslagen tiggerska, ska bli hens enda närbkontakt med någon annan än de avmätta kollegerna på Skolan – förutom rickshawförare, men där är relationen strikt reglerad av situationen, en icke-relation, en transaktion, efter hand till och med utan förhandling, enligt taxameter, men flickan vars förhoppningar hen väcker för att genast grusa ska gräma henem under hela resten av den tredje resan.

Om sex månader är våldtäktsmännen dömda, upprorsstämningen har lagt sig och tidningarna är redan upptagna av den stundande valrörelsen, med hindunationalistiske oppositionsledaren Modis utspel och uttalanden som följetong. Hen ska på allvar tvivla på sitt vanligtvis tillförlitliga omdöme när en av kollegerna på Skolan, som hen omedelbart hade fattat stark sympati för, kommer ut som hängiven Modi-anhängare. ”Om hela Indien styrdes som Gujarat så hade det varit ett helt annat land”. Hon låter som ett eko av sin man, som vid middagsbordet kvällen innan hade förklarat Kinas försteg framför Indien med att Kina är rasmässigt homogent och har en stark centralmakt. Att kastsystemet skulle ha något med saken att göra hade han viftat bort med någonting mellan en suck och en fnysning. I den ursprungliga hinduismen var kast som ett skrå, något man förvärvade, inte något man föddes till. Förvanskningen var en följd av den muslimska invasionen. I ti-

Foto: Ayisha Abraham.

dens början fanns inga minoriteter. Alla var hinduer. I själva verket, hade han hävdad, är Indien mera splittrat nu än före självständigheten, på grund av reservationpolitiken. "Hur länge ska vi brahminer betala för våra förfäders eventuella oförrätter?" "I stället för att lyfta daliterna till en högre nivå så sänker man standarden för alla." De sedvanliga argumenten om nivellering och förflackning, de besuttnas försvar av sina nedärvda privilegier... *besuttna, varifrån kommer det? inte de som blivit suttna på utan de som suttit alltför mycket, alltför länge, och blivit lealösa? Och vari bottnar känslan av klasshat, vad det nu är? Han, som växte upp i en av miljonprogrammets förstäder men alltid såg sig själv som förmer än grannarna (det kom från mamma, inte från pappa)... Första gången hans äldre syskon fick rösta, i kommunalvalet*

1966, röstade de på Medborgerlig Samling. Året därpå var de alla kommunister. Minnena väller oförmodat upp från förpubertens nådeår, då han till fullo levde upp till föräldrarnas förväntningar (mammans gunstling, pappas favorit var och förblev hans äldsta syster); han följde med dem på valduell mellan ungtupparna Per Ahlmark och Olof Palme på Amiralen (fast han höll på Ahlmark tyckte han egentligen att Palme var bättre); de tog honom på barnförbjuden bio, Alain Resnais Kriget är slut, oändligt långsam, men med nakenscener som fick honom att rodna (liksom Ulla Sjöblom i Här har du ditt liv, den starkaste filmupplevelsen från denna välartade, lillgamlä lycka före det fullkomliga syndafallet)... Hen vill inte skriva hennes namn, ifall hon skulle läsa det, fast hon omedelbart skulle känna igen sig ändå och fast hon inte alls skäms för sina åsik-

ter, tvärtom, men kanske vill han värna om sitt första intryck, som han alltid brukat lita på. Hon hade suttit tyst under middagen, medan mannen skroderade, hen hade inte för ett ögonblick identifierat henne med mannens oförtäckta fascism, men så i bilen till Skolan dagen därpå, låter hon inte bara som ett eko av sin man utan ännu värre. Svavlet osar ur den lilla munnen som han dittills funnit näpen som en liten flickas. Modi, slaktaren från Gujarat, blivande premiärminister i världens största demokrati. Om så sker tänker Jyothsna emigrera. Kanske oavsett vem som vinner valet. Hon står inte ut med att vara kvinna i Indien, varje gång hon reser utomlands känner hon hur hon slappnar av och blir sig själv, hela kroppsspråket förändras. Hen förstår vad hon menar, fast hen bara vagt kan föreställa sig hur det vore att leva här; hen är vit, tjugo år äldre, och inte kvinna, alltför storvuxen, manhaftig, en *butch* eller transa... Överallt annars i världen hade hen varit mera utsatt som tredje kön, men inte här, där hermafroditen väcker mindre anstöt än den unga kvinna som inte visar sin underdånighet genom att vika undan för männens blickar och stiga åt sidan. Blickarna hen möter hyser kanske förakt, men inte hot, och oftast bara ligkiltighet; hen är varken eller, osynlig, ofarlig, neutral, likt de kastlösa som ostörda kunde plundra både muslimska och hinduiska hem under delningens ömsesidiga massakrer; kvinnorna däremot den religiösa dygdens käril som inte får besudlas, de tvangs ta sina liv, eller avrättades av sina makar och fäder, hellre än att hamna i fiendens famn. Ordet hedersmord hade hädanefter en mycket handfast betydelse. Brunnar fyllda med döda kvinnor, de som hoppade i sist överlevde om vattnet inte räckte för att dränka dem alla.

Hen hittar till Ayisha i Cooke Town med stor möda. Rickshawföraren ringer flera gånger från hens svenska mobil för instruktioner, resan blir dyrare än vad en taxi hade kostat, fast taxiförarna är ännu sämre på att hitta, Bengaluru en labyrint där varje stadsdel har samma gatunamn – första, andra huvudgatan, andra, tredje tvärgatan – men till slut är hen framme och möts i trapphuset av två midjehöga hundar som skulle ha skrämt vettet ur henen på gatan, och därefter, i kvällssolen på balkongen, till sin fullkomliga överraskning, Asu, Kevins fru, som hen inte träffat på många år. Hen visste att hon skulle komma till Bangalore, till konferensen som de båda medverkar i, men hade ingen aning om att Asu och Ayisha är gamla vänner, att Ayisha bodde ett år i Turkiet i mitten av nittioalet. De berättar en fantastisk historia för honom; hur Ayisha och Asus lillasyster liftar i norra Anatolien och blir upplockade av en man som kör dem till en öde plats uppe i bergen. Han kunde ha varit våldtäktsman, psykopat, mördare, men han vill bara visa dem utsikten över Svarta Havet. När de kommer tillbaka ned i dalen har en jordbävning dragit fram som en underjordisk plog och utplånat byn där de tillbringade natten. Mannen som räddade dem är nu Asus sväger, fast han och systemen varit skilda sedan länge. De har en vuxen son i Istanbul.

Ayishas kortfilmer berättar om människor som lever i mellanrummen (*the interstices*), anglo-indiska grannar, den nepalesiske garagevakten, den indisk-burmesiske dansaren Ram Gopal; hon kallar dem kvasidokumentärer, men de anses alltför konstfulla för dokumentärfilmfestivaler. Råmaterialet är restaurerade smalfilmer, åtta mm, blekta färger, en alldeles särskild nostalgisk nimbus, hennes föräld-

rars första utlandsresa från det nyss självständiga Indien ger en ögonblicklig flash-back till hens egen barndoms rituella filmförevisningar, den knattrande projektorn, stunden av andakt, ett mycket verkamt kitt för att knyta samman familjen, den avundade gemenskapen, syskonkärleken vars överslätade konflikter hen var lyckligt ovetande om. Mellanrummen, övergångarna, fragment av berättelser, abstrakta, påtagliga; hen tänker att det är dessa iakttagelser i marginalen som berättar Bangalores historia, en beständighet i metamorfosen, som den frid hen känner framför Ayishas dator när han ser hennes filmer, en efter en, som en oändlig loop som hen aldrig vill ska sluta, medan hon och Asu samtalar lågmält och rör sig i utkanten av synfältet, som om hen inte var där.

REFERENSER

- Appadurai, A., 2006. *Fear of Small Numbers: An Essay on the Geography of Anger*. Durham: Duke University Press.
- Appadurai, A., 2013. *The Future as Cultural Fact*. London; New York: Verso.
- Butalia, U., 2000. *The Other Side of Silence: Voices From the Partition of India*. London: C. Hurst.
- Dalrymple, W., 2002. *White Mughals: Love and Betrayal in Eighteenth-century India*. London: Harper Collins.
- Das, G., 2002. *The Elephant Paradigm: India Wrestles With Change*. New Delhi: Penguin.
- Hemer, O., 2003. "Indiens Moment 22", opublicerat reportage.
- Memories of Madness: Stories of 1947*, 2002. K. Singh: *Train to Pakistan*; B. Sahni: *Tamas*; Manto: *Stories*. New Delhi: Penguin.
- Nair, J., 2005. *The Promise of The Metropolis: Bangalore's Twentieth Century*. New Delhi: Oxford University Press.
- Pani, N., Radhakrishna, S. & Bhat, K. G. (eds.), 2010. *Bengaluru, Bangalore, Bengaluru: Imaginations and Their Times*. New Delhi: Sage.
- Rao, M. (ed.), 2002. *The Asia Pacific Internet Handbook. Episode IV: Emerging Powerhouses*. New Delhi: Tata McGraw-Hill.
- Rosenberg, D., 2002. *Cloning Silicon Valley: The Next Generation High-tech Hotspots*. London: Reuters.
- Singhal, A. & Rogers, E.M. 2001. *India's Communication Revolution. From Bullock Carts to Cybermarts*. New Delhi: Sage.
- von Tunzelmann, A., 2007. *Indian Summer: The Secret History of the End of an Empire*. London: Simon & Schuster.

SUMMARY

*In Praise of Contamination/Bengaluru Boogie
(Till kontaminationens lov)*

I am currently engaging with the relation between literary and academic writing. Drawing from my own experience as a literary writer and academic I interrogate how these writing practices may inform each other, and whether or not they can be merged. I have more specifically experimented with a cross-genre form that I tentatively call "ethnographic fiction". *Bengaluru Boogie*, which juxtaposes an unpublished journalistic reportage from 2003 with the impressions from two visits to Bangalore (Bengaluru) ten years later, is part of my ongoing open-ended interrogation, by different means, of the discourse of purity and impurity (the *World Waltz*).

"In praise of contamination" is borrowed from Kwame Anthony Appiah (2006:111.113) and refers to contamination both as a literary genre of transgression and as a proposed politics of impurity (contamination), as opposed to the still pervasive and apparently rising politics of purity.

Keywords: fiction, ethnography, memory, contamination, partition, communal violence.

Oscar Hemer is Professor on Journalistic and Literary Creation at Malmö University's School of Arts and Communication, Malmö, Sweden.